

Kazantzakis poate fi mai funebră decât putredra Danemarcă. Borodan a făcut câteva tăieturi în piesă. Fără a pierde din vedere esențialul. Fără a pierde din vedere modelul shakespearian al închipuirii dramatice.

În spectacol, *Melissa*, deși nu vorbește niciodată, e un personaj continuu prezent.

Melissa, în interpretarea Diane Lupan: o tăcere densă, înaltă, la circa doi metri de scândura scenei (sau așa părea). Cel mai impresionant moment din spectacol îi revine ei. Un urlat mut. Cea mai frumoasă și mai inteligentă idee scenografică îi revine ei. *Melissa*, ca duh, după urlatul ei mut și impresionant, apare drapată strâns – ca mumiile. În purpuriu.

Un urlat mut și apoi giulgiul purpuriu se va desface, pe urmă se reface.

Ai impresia că giulgiul purpuriu se va reface la nesfârșit.

În rest, ca scenografie, ilustrație muzicală și coregrafie, montarea este ilustrativă.

Totuși, actorii sunt foarte buni!

Teatrul „Ovidius” Constanța – *Melissa* de Nikos Kazantzakis. Traducere: Aexandra Medrea-Danciu. Regia: Gavril Borodan. Coregrafia: Mihail Motovilov. Cu: Vasile Cojocar, Emanuel Cristoiu, Alexandru Axente, Nucu Stângaciu, Laura Iordan, Diana Cheregi, Laura Crăciun, Iulian Lincu, Radu Niculescu, Eugen Mazilu, Diana Lupan, Mariana Bucur.

Oana BORȘ

MALVOLIIO și FESTE – protagoniști

Destul de greu mai găsești în ultimul timp răspuns la întrebarea: de ce alege un regizor un anume text? Din nevoia raportării la clipa trăită, din lupta fiecăruia pentru decodificarea sensurilor? Reprezintă această alegere o etapă în propria sa dezvoltarea axiologică sau este o simplă întâmplare? Firesc ar fi ca spectacolul să-ți anuleze dileme, să-ți dea emoția răspunsului găsit, răspunsul neașteptat, nebănuit, neștiut, sau, de ce nu, să te provoace, să-ți stârnească alte întrebări. Din păcate, însă, de multe ori găsești lămuriri doar în declarațiile din caietele de sală sau în varii interviuri ce însoțesc, și ele în mod sporadic, o premieră.

Cu acest gând mă îndreptam către Teatrul de Comedie pentru a vedea shakespeariana *A douăsprezecea noapte* pusă în scenă de Gelu Colceag, cu satisfacția deținerii încă de la început măcar a jumătate de răspuns. Căci, în calitate de director adjunct al teatrului, opțiunea lui Gelu Colceag pare una foarte firească și indicată ca „politică de repertoriu”, sintagmă, care, de altfel, și-a pierdut și ea adevăratul sens, în ultimul timp.

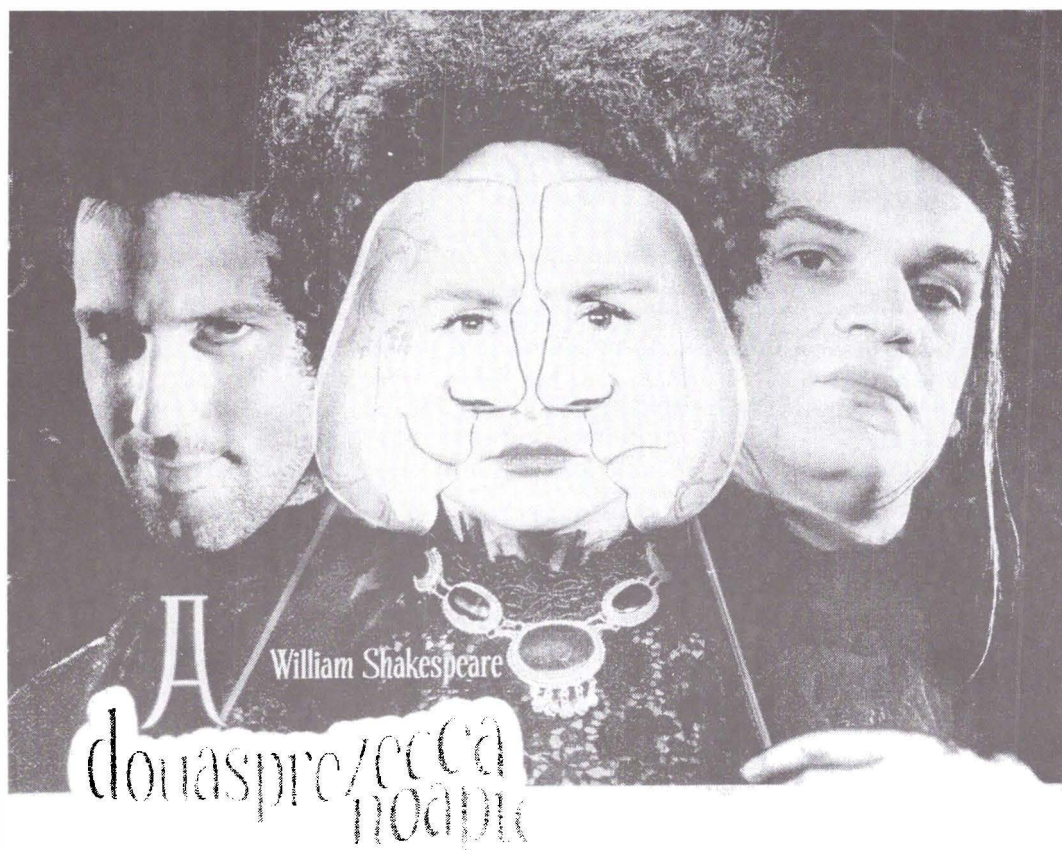
Spectacolul pleca de la premisele unui lucru de calitate: distribuția formată din vedetele teatrului, cooptarea lui Nicu Alifantis pentru realizarea discursului muzical. Care a fost, însă, răspunsul dat de regizorul Gelu Colceag? Pentru el povestea s-a desfășurat sub bagheta lui *Feste*, un *master mundi*, mâna destinului, ce dirijează, provoacă, încurcă și descurcă, dând sentimentul celor din lumea senină și naivă că își determină singuri propria viață. Firescul și naturalețea jocului lui Ștefan Bănică Jr. au făcut ca prezența

sa să aibă consistență, greutate, să ne înfioare la gândul unei secunde și nevăzute prezențe alături de noi.

El construiește poveștile de iubire dintre *Orsino* (George Ivașcu) și *Viola* (Mirela Opreșor), dintre *Olivia* (Dorina Chiriac) și *Sebastian* (Bogdan Florea), ajută farsele lui *Sir Toby* (Valentin Teodosiu), *Sir Andrew* (Gheorghe Dănilă) și ale *Mariei* (Emilia Popescu) pentru demascarea lui *Malvolio*. De fapt, aceștia sunt și cei trei poli ai spectacolului, a căror tușă este vizibilă în intenție, dar cu reușită inconstantă în realizare.

Chiar dacă lumea aristocrată are sinonimie imagistică pe scenă cu păpușile de ceară în dantelă albă, artificialitatea și lipsa de forță a întrupării personajelor anulează profunzimea sentimentelor pe care eroii shakespearieni le au. Iubirea este pală, devine aproape un simplu „moft” pentru care nu mai înțelegi de ce mai trebuie ca ei să lupte. Nici trioul *Sir Andrew*, *Sir Toby*, *Maria*, cei care ar fi trebuit să dea culoare și savoare prin șarja replicilor și comicul de situație, nu reușesc să o facă pe de-a întregul. Și astfel, râsul care ar fi fost firesc să funcționeze pe sistemul *boule de neige*, se oprește undeva la marginea scenei, fiind doar „jucat” de câtre actori.

Cel care aduce viață și dă particularitate spectacolului (alături de prestația lui Ștefan Bănică Jr.) este Tudor Chirilă (*Malvolio*). Austeritate

Ștefan BĂNICĂ Jr. și Tudor CHIRILĂ.

contrafăcută, prezență întunecată ce monitorizează deraierile morale ale celorlalți, cu falsă pioșenie ce-i dau, uneori, valențe molièrești, *Malvolio* devine personajul central al spectacolului. Tudor Chirilă îl realizează din închistare, din rigiditate corporală, din voce strangulată, dar cu o inteligență a nuanțării, cu capacitatea de a specula latura comică a rolului și cu măsura menținerii pe aceleași coordonate a întregii prestații, lucru dificil, de altfel, pentru o asemenea construcție.

Un alt punct câștigat al spectacolului este atmosfera cu care se înfășoară întreaga poveste, atmosferă creată din rafinata țesătură muzicală a lui Nicu Alifantis, de greutatea vizuală dată de scenografia Liliane Cenean și a lui Ștefan Caragiu, de lumina serafică ce îmbracă întreaga scenă. Și astfel, chiar dacă nu dă prea multe răspunsuri sau nu provoacă suficient, această nouă întâlnire cu *A douăsprezecea noapte* este una agreabilă pentru spectator.

Teatrul de Comedie – A douăsprezecea noapte de Shakespeare. Regia: Gelu Colceag. Scenografia: Liliana Cenean și Ștefan Caragiu. Muzica: Nicu Alifantis. Mișcarea scenică: Roxana Colceag. Distribuția: George Ivașcu, Bogdan Florea, Virgil Gătăianțu, Bogdan Tudor, Valentin Teodosiu, Gheorghe Dănilă, Tudor Chirilă, Eugen Racotei, Ștefan Bănică Jr., Dorina Chiriac, Mirela Opreșor, Emilia Popescu, Gheorghe Șimonca, Răzvan Vasilache, Mihnea Stănescu, Doina Antohi, Beatrice Peter, Mirela Zeța, Iulia Lumânare, Raluca Tudorache.

